

[Køpke Christensen]

hånd, at de 11 andre lande ønsker en union. Hvad med Irland? Det flokler man også ud og siger, at alle de andre ønsker en union, selv om Venstre udmærket ved, at der er ved at være stor skepsis i mange af de andre EF-lande.

Formanden:

Så er det fru Pia Kjærsgaard for, hvad jeg regner med bliver den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er jeg da lidt ked af, for jeg ville gerne stille et spørgsmål.

Jeg kan ikke forstå, at Venstre – både udenrigsministeren og nu også fru Charlotte Antonsen – på den ene side siger, at vi skal med i den store politiske EF-union, for dér får vi mere indflydelse, og på den anden side siger, at hvis vi siger nej, regner de overhovedet ikke med det lille land, som Danmark er. Der står da ikke noget i Romtraktaten om, at man har indflydelse efter, hvor mange indbyggere man har.

Jeg forstår ikke Venstres holdning. På den ene side er vi som et lille land nødt til at være med, men på den anden side regner man ikke med os i det nuværende samarbejde; der er altså noget stik selvmodsigende i Venstres holdning. Fremskridtspartiet er – uretfærdigt synes jeg – blevet klandret for at holde sammen med SF i denne sag, men vi gør det ud fra vidt forskellige holdninger. Venstre, De Konservative og Socialdemokratiet er eksempelvis meget mere enige, når det gælder det overbyggede, end SF og Fremskridtspartiet er.

Formanden:

Så vender vi tilbage til ordførerrækken.

Duetoft (CD):

Jeg føler lidt, at denne debat er både provinsiel og farlig, fordi den bevæger sig i et pindshuggeri, der i virkeligheden tager hele hovedlinien væk ved det, vi er i gang med i forbindelse med den europæiske udvikling, og kvæler den i en masse sniksnak om bisætninger og enkeltord. Jeg får stor lyst til at starte med noget atypisk, som jeg ellers ikke er særlig god til, nemlig at citere et enkelt lille digt:

»Intet menneske er en ø, en verden for sig, ethvert menneske er et stykke af fastlandet, en del af det hele. Om en lerklump skylles bort fra havet eller et forbjerg eller din vens hus eller dit eget, Europa bliver mindre derved. Ethvert menneskes død river noget fra mig, thi jeg er ét med den ganske menneskehed, så derfor skal du ikke spørge, hvem ringer klokkerne for? De ringer for dig.«

Denne meget smukke indledning til Hemingways »Hvem Ringer Klokkerne For?«, skrevet af en gammel engelsk digter, John Donne, har altid gjort et stort indtryk på mig, fordi den fortalte noget om det fællesskab, vi som mennesker har med hinanden, og jeg synes, det er pinligt, at man i en debat om Europas fremtid og om Danmarks placering i det bygningsværk, man er i gang med at skabe, kan bruge så meget tid på partitaktisk snidderesnadder og skyde hinanden alt muligt i skoen i stedet for at diskutere, hvordan vi påtager os det medansvar og den rolle, som Danmark har i fremtiden.

Det er ikke et spørgsmål om økonomiske detaljer eller paragrafdetaljer, men om, hvordan Danmark skal agere. EF har været en succes, EF blev dannet for at skabe politisk stabilitet, økonomisk fremgang og for at udgøre et bolværk mod en negativ nationalisme, og det er for vigtige opgaver til, at man kan spille hasard med dem. Derfor er det ikke rimeligt, om Danmark er med til at spænde ben for den videre udvikling i EF. Danmark kan selvfølgelig trække sig tilbage i majestætisk ensomhed og sige: Vi er os, vi vil gerne isolere os. Der er tre smukke måder at sige det på i Danmark. Den ene er: Vi er de bedste, så derfor må de andre bare følge os. Den anden: Alle andre er så onde ved os, for de vil det nok så slemt det hele. Og den tredje: Ingen kan tilføre os noget.

I virkeligheden er det, Danmark gør i øjeblikket, at vende tilbage til den rolle i europæisk politik, som vi i mange århundreder havde, for der var en tid, da det var helt naturligt, at man rejste på uddannelse i de andre lande, gik på valsen osv. Der var en tid, hvor udvekslingen af kultur var meget stærk, og der var en tid, hvor vi som et led i det europæiske fastland var med til at løse opgaverne, men midt i sidste århundrede skiftede det så, og vi troede, at vi kunne ligge her alene, alt det der med det nordiske og med vor egen styrke. Jeg erkender, at